

Sygn. akt III KK 472/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 stycznia 2014 r.,

sprawy **K. K.**

skazanego z art. 310 § 4 k.k., art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 czerwca 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2012 r., uznał K. K. za winnego przestępstwa z art. 310 § 2 i 4 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (punkt I części dyspozytywnej wyroku). Tym samym wyrokiem K. K. uznany został za winnego przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z

art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za przestępstwo to skazano go na karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, przy czym ustalono wysokość jednej stawki na 30 złotych (punkt IV części dyspozytywnej wyroku). Ponadto uznano K. K. za winnego przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 310 § 1 i 3 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (punkt V) oraz przestępstwa z art. 270 § 3 k.k., za które wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (punkt VI).

Omawianym wyrokiem sąd orzekł w odniesieniu do K. K. karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości, formułując szereg zarzutów obrazy prawa procesowego i wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r., uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 270 § 3 k.k. (punkt VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku) i w tym zakresie postępowanie wobec oskarżonego umorzył wobec przedawnienia karalności. Sąd zmienił ponadto zaskarżony wyrok, uniewinniając oskarżonego od siedmiu jednostkowych zachowań opisanych odrębnie w akcie oskarżenia, a składających się na przypisany oskarżonemu czyn ciągły (punkt IV części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego). Sąd odwoławczy dokonał nadto uzupełnienia opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie V części dyspozytywnej, przyjmując między innymi, że czyn w nim opisany stanowił usiłowanie. Sąd Apelacyjny uchylił zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o karze łącznej i sam orzekł nową karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca K. K., zaskarżając wyrok w całości. Obrońca zarzucił wyrokowi Sądu Apelacyjnego:

1. „rażące naruszenie art. 7 k.p.k., a w konsekwencji rażące naruszenie art. 6 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez dowolne przyjęcie, że niedołączone do akt sprawy protokoły wyjaśnień E. G. nie

dotyczyły oskarżonego K. K., a także poprzez dowolne i sprzeczne z zebrany materiał dowodowy przyjęcie, że niedołączone protokoły nie obejmowały przesłuchań E. G. do przedmiotowej sprawy,

2. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez nienależyte rozpatrzenie przez Sąd Apelacyjny zarzutów podniesionych w apelacji, a w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji wadliwego z powodu rażącego naruszenia przez ten Sąd szeregu reguł postępowania, a w szczególności art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 34 § 3 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., co skutkowało wydaniem wyroku w pierwszej instancji oraz dokonaniem jego weryfikacji w postępowaniu apelacyjnym w oparciu o fragmentaryczny materiał dowodowy i z naruszeniem prawa do obrony,
3. rażące naruszenie art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., które miało wpływ na treść wyroku poprzez nieuprzedzenie oskarżonego o uzupełnieniu opisu czynu z punktu V wyroku Sądu pierwszej instancji i zmianie kwalifikacji prawnej tego czynu”.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Apelacyjny wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy K. K. okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie na posiedzeniu, zgodnie z brzmieniem art. 535 § 3 k.p.k. Ustosunkowując się w pierwszej kolejności do zarzutu trzeciego kasacji, a więc zarzutu rażącego naruszenia art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieuprzedzenie oskarżonego o uzupełnieniu opisu czynu i zmianie jego kwalifikacji stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny istotnie nie uprzedził oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu z punktu V wyroku Sądu Okręgowego, mimo obowiązku wynikającego z art. 399 § 1 k.p.k. (zob. protokół rozprawy apelacyjnej, k. 6339-6340, t. XXXII).

Zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. jednak, podstawą uwzględnienia kasacji może być naruszenie prawa, które ma charakter rażący, a nadto wykazać należy,

że takie rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia. Rozważyć zatem należy, czy faktyczne nieuprzedzenie o zmianie kwalifikacji stanowiło naruszenie prawa, o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k. Nadto, wobec treści zarzutu należy jeszcze odpowiedzieć na pytanie, czy zaistniała sytuacja procesowa naruszała prawo do obrony oskarżonego.

Zauważyć trzeba, że w apelacji obrońcy oskarżonego podniesiony został zarzut dowolności ustaleń sądu pierwszej instancji w odniesieniu do przedmiotowego czynu (pkt 8 apelacji). W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, że kwalifikacja prawna tego czynu przyjęta przez Sąd Okręgowy jest błędna, choć w pierwszej kolejności kwestionowane były przez obronę ustalenia faktyczne dotyczące tego czynu. W tej sytuacji trudno uznać, aby zmiana, której dokonał Sąd Apelacyjny stanowiła zaskoczenie dla oskarżonego i jego obrońcy. W kasacji nie wykazano nadto w jaki sposób, brak uprzedzenia miał wpłynąć na obronę oskarżonego, zważywszy przy tym, że do opisanej sytuacji doszło w toku postępowania odwoławczego. Zauważyć także należy, że zawarte w kasacji wywody dotyczące składania przez oskarżonego wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadka A. F. nie pozostały poza polem widzenia Sądu Apelacyjnego, co wynika z lektury uzasadnienia wyroku tego sądu (s. 26 uzasadnienia). W tym stanie rzeczy nie można przyjąć, że brak uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (przepis art. 399 § 1 k.p.k. nie nakazuje uprzedzać o przewidywanej zmianie opisu czynu) stanowił naruszenie prawa o charakterze rażącym. Dodać można, że dokonana przez sąd zmiana kwalifikacji nie może być także jednoznacznie oceniana jako zmiana na niekorzyść oskarżonego.

Dwa pierwsze zarzuty kasacji stanowią natomiast powielenie argumentacji zawartej w apelacji. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że sąd ten wszechstronnie zbadał i omówił okoliczności podnoszone w kasacji. Fakt niedołączenia do materiału dowodowego sprawy wszystkich protokołów wyjaśnień E. G. został wyczerpująco omówiony przez sąd odwoławczy na stronach 21 – 23 uzasadnienia wyroku. Sąd ten przedstawił argumentację, z powodu której nie uwzględnił apelacji obrońcy w tym zakresie. Nie można uznać, aby sposób przeprowadzenia kontroli odwoławczej w tej części stanowił

jakiegokolwiek naruszenie prawa, a zwłaszcza naruszenie rażące, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Poza zakresem kontroli odwoławczej nie pozostały także podnoszone w kasacji okoliczności dotyczące wyłączenia sprawy oskarżonego E. G. do odrębnego rozpoznania. Sąd Apelacyjny przedstawił w tej kwestii swój punkt widzenia (s. 19 -20 uzasadnienia), co świadczy o spełnieniu wymogu z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy zbadał także zasadność oddalenia wniosków dowodowych dotyczących dodatkowego przesłuchania E. G. Można oczywiście nie zgadzać się z argumentacją sądu, ale nie można mu przypisać dopuszczenia się rażącego naruszenia prawa.

Należy stwierdzić, że kontrola odwoławcza wyroku Sądu Okręgowego została przez Sąd Apelacyjny przeprowadzona w sposób wnikliwy i wszechstronny, o czym świadczy także fakt uwzględnienia części zarzutów i dokonania zmian w treści zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku spełnia również wymogi procesowe, zawierając wyczerpującą argumentację.

Wobec powyższego brak było podstaw do uwzględnienia kasacji.